

Для людей, що вивчають іноземні мови, одним з джерел пізнання є, безперечно, фонд фразеологізмів. Актуальність роботи полягає в тому, що вивчення фразеологізмів дозволяє не тільки значно розширити лінгвістичну компетенцію, а ще й пізнати особливості культури та історії.

Фразеологічні звороти різні за своїм походженням. Багато з них перейшло в літературну мову з метамови представників різних професій. В основі деяких фразеологічних зворотів – факти минулої історії (голо як би татари пройшли), а також легенди і факти античної історії (Авгієві стайні). Деякі фразеологізми перейшли з релігійних книг (шлях на Голгофу). До фразеології належать і народні прислів'я (не слухав тата – послухаєш ката), приказки (на добрий цвіт бджола летить), яскраві та влучні «крилаті» – вирази письменників, вчених, громадських діячів (світ ловив мене, та не спіймав – Г. С. Сковорода).

Для людей, які вивчають іноземну мову, фразеологізми є складними для перекладання. Перекладати їх дослівно – неможливо (As cool as a cucumber (холодний як огірок) – спокійний, як удав; In hot water (в гарячій воді) - бути в турботах, клопотах). Тому для правильного використання кожного фразеологізму в мові необхідно знати таке: 1) форму, в якій він вживається, а також його лексичні, структурні й інші варіанти; 2) його основний зміст і різні додаткові значення, у тому числі стилістичне забарвлення; 3) можливість його зміни, тобто міру його формальної і смислової стабільності; 4) ситуацію або контекст, в яких доречно застосування даного фразеологізму.

Отже, знайомство з деякими загальними рисами, властивими всім стійким фразам або окремими їх розрядами, полегшить розуміння іноземної мови. Але в кожній мові є такі фразеологізми, які не перекладаються на інші мови, це пов'язано з національними особливостями. Тому фразеологізми і визначили терміном «ідіома», що в перекладі з грецького означає «своєрідна». Саме завдяки таким своєрідним і неповторним фразеологізмам можна пізнати культуру певного народу.

Ріндап-Лонгс К.
НТУ«ХПІ»

ТРАДИЦІЙНІ СИСТЕМИ ПИСЬМА

Письмо у порівнянні зі звуковим мовленням є додатковим засобом спілкування. Воно виникло в глибокій давнині й мало надзвичайне значення: письмо допомогло людству подолати простір и час, зберегти людський досвід, організувати суспільне життя, виробництво, торгівлю, розвивати науку.

Першим прикладом фіксації та передання інформації було так зване предметне «письмо». Найдавнішими повідомленнями на відстані були „послання” у вигляді різних предметів, подекуди навіть тварин. Про зміст таких послань або заздалегідь домовлялися, або його розгадували.

Вважається, що появу писемності зумовила необхідність людства в укладанні різноманітних документів і їх збереженні, тобто письмо є продуктивною комунікативною діяльністю. Воно у своєму розвитку пройшло кілька етапів.

Першим етапом була **пiктографiя** (від латинського „pictus” – розмальований + „grapho” – пишу) – відображення змісту повідомлення у вигляді малюнка або послідовності малюнків.

Знаками малюнкового, або піктографічного, письма були схематичні малюнки людини, тварин, різних предметів. Піктограма не пов’язана з алфавітом(абеткою), тому для її розуміння не потрібно вміти читати й писати.

Сьогодні піктографічним письмом вже не користуються, але численні піктограми у сучасному вигляді можна побачити у вітринах крамниць, у рекламних матеріалах, у вигляді дорожніх знаків, у міському транспорті, на залізниці тощо.

Другим етапом розвитку письма була **iдеографiя** (від гр. «idea» – поняття і «grapho» – пишу) – письмо графічними знаками, що позначають поняття.

Перехід від піктографії до ідеографії пов’язаний із потребою графічно передати те, що не має наочності й не піддається малюнковому зображенню (абстрактні поняття, почуття). Малюнки поступово перетворювалися на умовні знаки – **iєрогліфи** (від гр. «hieros» – священний +

гр. «glyphe» – різьблене зображення, тобто «святенні письмена») – ідеографічні знаки, в зображенні яких зберігається деяка символічна подібність із зображуваним предметом.

Фонографія (від гр. «phone» –звук і гр. «grapho» –пишу) – третій етап розвитку письма, графічні знаки (букви) якого позначають звуки, тобто відображають вимову слова.

Існує три різновиди звукового письма: складове (силабічне), консонантне і буквено-звукове письмо.

Складове, або силабічне (гр. «syllabikos» – той, що стосується складу слова, складовий; «sillabe» –склад), **письмо** – це система графічних знаків, які передають звучання складів, тобто кожний склад позначається окремим знаком.

Консонантне письмо – це система графічних знаків, які позначають лише приголосні звуки.

Буквено-звукове письмо – система графічних знаків, які позначають і приголосні, і голосні звуки. Його започаткували давні греки. Воно є великим культурним досягненням людства. Це перший буквено-звуковий алфавіт.

Грецьку фонетичну систему письма з деякими змінами було прийнято для створення латинського, вірменського, грузинського та слов'янського алфавітів

Старослов'янську абетку (кирилицю) було створено у процесі перекладання південно - македонським діалектом Святого писання з грецької мови, тобто кирилицю було розроблено на основі візантійського грецького письма (східногрецького). На Русі кирилицю було введено в X ст. у зв'язку з прийняттям християнства.

Романова В.

НТУ «ХП»

ВОЛОНТЕРСТВО В УКРАЇНІ ТА ЗА КОРДОНОМ

Волонтерство – це неоплачувана свідомо, добровільна діяльність на благо інших. Будь-який, хто свідомо і безкорисливо трудиться на благо інших, може називатися волонтером. Волонтери – люди всіх віків і про-